

«*Francament, veient avui com funciona el món, el que resulta estrany no es ser anticapitalista, sinó no ser-ho*»
[Esther Vivas](#), candidata de Revolta Global-Esquerra Anticapitalista.

Conèixer les mancances antològiques d'una [Europa en vers](#) és una miqueta menys fastigós que estar al dia de les notícies sobre la campanya poc europea i summament ibèrica dels dos partits hegemònics, voraçment a la caça de les tan [cobdiciades](#) butaques a Estrasburg i Brussel·les. Les caçaran vives o mortes, tant els fa, perquè igual les cobraran, amb tots els zeros i sense descomptar-hi eixe IPC que a tu, treballador, l'empresa ja ha començat a descomptar-te. Com en cites anteriors, PP i PSOE han passat olímpicament d'Europa i han atrinxerat la campanya darrere de dos subterfugis més o menys ocasionals que —així ho han volgut— per força (mediàtica), per collons, havien d'interessar a la resta d'europes del sud: la marrana grip en les casernes militars i el transport de polítics en avions militars. Campanya militar! Hi afegiria un parell de [descosits](#) per corrupció i poca cosa més. *Manu militari*, l'estratègia partidista de l'optimització de vots basada en una brutal reducció inhibidora de la realitat a conflictes artificials és de llibre, més encara si parlem de comicis europeus. Però [no és un llibre nou](#): les eleccions tutelades pel subcomandant Acebes giraven al voltant de la necessitat de més Viagra patriotera i erecció de *la rojigualda contra los separatistas*; les eleccions vetllades pel subcomandant Rubalcaba giren, en canvi, al voltant de la necessitat de més Tamiflú contra gripes de casernes militars i escoles madrilenyes. Què vols tu, Viagra o Tamiflú? No és cap secret que aquesta nova campanya del bipartit PP-PSOE és, si més no, una immensa falta de respecte al ciutadà, que les passa putes torejant el bou de la crisi. Diguem-ho clar: una infinita presa de pèl. L'electorat ho percep molt més clarament enguany que en comicis anteriors, i per això el diumenge vinent s'espera una abstenció sense precedents que, alerta, beneficia a la caverna europea.

Tot això, ja ho he dit, no és cap secret, però dibuixa l'ombra esmolada de les ales dels voltors que ens sobrevolen, i en destacaré dos, els més rapaços i destructors: la pèrdua de confiança en l'acció política per a canviar les coses (si no fem política, ens la faran) i la imitació dels comportaments infames dels polítics per part de la ciutadania escamada, caldo de cultiu en ambdós casos per a l'engreixament dels partits populistes i la consolidació dels feixistes. La crisi econòmica ha desemmascarat discursos buits i pràctiques perverses de neocons i socioliberal, els artífex de la pregonada refundació del capitalisme. Refundició, en diria jo. Però també ha desemmascarat quines són les evidents inactivitats i indolències dels parlamentaris europeus a l'hora de prendre determinacions essencials, com ara una reposta unificada contra la crisi. Pregunta a qualsevol ciutadà europeu si sap esmentar una sola mesura econòmica planificada desde la UE. Dubte molt que us en pugui dir una. No és d'estranyar que, en percebre els efectes de la crisi, tantes veus hagen qualificat d'insult a l'enteniment que visquem en una presumpta unió econòmica amb Europa i, en canvi, des de la tan sufragada administració europea no s'hi prepare un pla interestatal i concertat per a la recuperació econòmica. Però, és clar, d'això no interessa gens parlar en campanya perquè, fins ara, el més important no ha estat solucionar els problemes dels ciutadans sinó anar apagant els focs del mercat a colps de talonari i aconseguir els vots necessaris per a tornar calentar cadiretes a Estrasburg, com les gallines!

I ja que escric un dietari personal, vull mullar-me i no parlar només de les coses com són o com semblen ser, seran o haurien de ser. Al món i a Europa, els [fills de la decepció](#) som molts, però hi ha un sol culpable: el capitalistes salvatges. És a dir, el capitalisme. El meu motiu: estic a l'atur des del mes de gener, potser per això haureu comprovat que, darrerament, als Salmes hi ha un altre cavalló i molta més saó. És la primera vegada que ho explique públicament i, això sí, se me'n fot —molt més que a Camps els tratges— si algú pensa que són [indecorosos](#) els estriptís dels obrers peluts. El patiment és llarg, la història curta: un empresari ([ex-administrador](#), per cert, de les campanyes de Lerma) em va tenir pres, durant vuit mesos, dins de la fàbrica, amb la meravellosa ajuda del Sistema: autoritat laboral, concurs de creditors, jutges, administrador concursal... Una empresa de la qual no podia anar-me'n per a no perdre el subsidi. El que he patit m'ha confirmat que la paraula empresa no ve d'empresonar sinó d'empresonar. Tot i això, hom no pot viure decebut. Cal que [la decepció](#) mute en resistència i energia contra els qui ens han fotut en aquest merder i, per això, pense que aquest diumenge hem d'anar a votar, encara que siga en blanc, i evitar l'abstenció que afavoreix als de sempre. Jo [votaré](#) Iniciativa Internacionalista o Revolta Global; no estic del tot convençut, però, en qualsevol cas, ho faré [per fotre, com diu Cucarella](#).